

blive mødt med den Paastand, at jeg som Repræsentant for Frederiksfundssegner forlangte haade i Pose og i Sæk. Derfor inidderlidt ærede Medlemmer vilde vedtage disse Ændringsforslag samtidig med at fastholde Lovudkastets § 9, vilde jeg deri se en yderligere Aerkjendelse af Frederiksfunds berettigede Krav til at faae en Bane og at faae den saa hurtig som mulig. Jeg vil dog kun sige, at dersom man mener, at man alene ved disse to Ændringsforslag kan fyldestgjøre de Forventninger og bevare det Gaab, som Frederiksfund og Omegn har om en Jernbane, tager man mærkelig feil; det forekommer mig tværtimod, at man ved at vedtage Forslagene og derefter kaste § 9 vil være gaaet under det Lavmaal, som man nu ret vel kan være bekendt at hyde Frederiksfund og Befolkningen i den Egn, som allerede i længere Tid har ventet paa en Jernbane. Derfor tillader jeg mig at anbefale, at man fastholder § 9, og jeg haaber da, det skal lykkes at faae en Jernbane, som tilfredsstiller alle rimelige og billige Fordringer. Derimod tillader jeg mig paany at tilraade, at man stemmer imod Mindretallets Forslag under Nr. 17 og selvfølgelig ogsaa imod dets Forslag under Nr. 19.

Chr. Pedersen: Jeg har ikke været saa heldig at være tilstede under Uvalgets Forhandlinger om nærværende Lovforslag, og jeg skal derfor heller ikke nu indlade mig paa en Diskussion om de stillede Ændringsforslag. Jeg skal kun i al Korthed erklære, at jeg slutter mig til Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 4. Jeg kan nemlig ikke i Henhold til min Betragtning angaaende Jernbanebygningen i Almindelighed — og især her — forsvare at gaa ind paa at begunstige Jernbaneanlæg paa Statskassens Bekostning. Det var dette Standpunkt, jeg indtog, da vi forhandlede om de lollandske Baner, og dette Standpunkt agter jeg ikke at fravige, naar vi forhandle om Baner paa Sjælland. Jeg har stadig været imod denne Begunstigelse for det sjællandske Jernbaneselskab, og satte mig ogsaa derimod, da den blev vedtagen for et Par Aar siden. Da der nu ikke er blevet gjort Brug af denne Begunstigelse, er det altsaa naturligt, at jeg benytter Leiligheden til at søge denne Begunstigelse tilbagefaldt, hvilket er Grunden til, at jeg her slutter mig til Mindretallets Forslag.

Indenrigsministeren (Lobjensen): Jeg skal udtale mig angaaende de Ændringsforslag, som ere stillede af det ærede Uvalg. Svad Forslaget under Nr. 1 angaar, da kan jeg ikke have Noget imod dette at indvende og altsaa heller ikke Noget at indvende imod, at det ærede Thing vedtager det. Forslaget under Nr. 2 hænger nøie sammen med de Forslag, som findes under Nr. 6, 10, 13 og 18; de ere jo alle Forslag om at føre en

Jernbane „gjennem Søgersborg Dyrehave i Nærheden af sammes østre Hegn, forbi Bebbæk til et Punkt i Nærheden af Hørsholm.“ Jeg skal meget indtrængende anbefale det ærede Thing at forkaste dette Forslag under Nr. 2 med de af mig nævnte Forslag, som slutte sig dertil. Det er efter min Mening ingenlunde heldigt, at Forslag til helt nye Jernbaneanlæg fremkomme i Udvalg og dernæst indbringes her for det ærede Thing; det skulde da være under ganske særlige Omstændigheder, at Sligt skulde kunne anbefales, Omstændigheder, som jeg senere skal komme tilbage til. Men her foreligger der et Forslag, med Hensyn til hvilket der sættes Retningslinie, Overslag, Nivellement og endelig Nogen, der vil udføre det, og det sidste turde maaske være noget af det Vigtigste; det forekommer mig dog at være de Betingelser, som man maa fordrø for at opfordre Thinget til at vedtage et saadant Forslag, nemlig at der foreligger tilstrækkelige Underfølgelser om den Jernbane, som bringes i Forslag, og i de fleste Tilfælde da ogsaa, at der gives en virkelig eller rimelig Udsigt til, at en saadan Bane vil blive udført. Det at kaste et Forslag ind uden alle disse forudgaaende Underfølgelser og kaste det ind paa Markedet til Enhver, der maatte have Lyft til at gribe det, faae en Koncession derpaa og søge at bringe Noget ud deraf paa den ene eller den anden Maade, forekommer mig at være ganske overordentlig uheldigt. Endnu mindre heldigt forekommer det mig at være, naar man for at bringe et saadant Forslag iland vil udøve Tvang imod et bestaaende privat Selskab. For at bringe denne Tanke om en Bane til Hørsholm iland, er der under Nr. 6 foreslaaet, at man skal tvinge det sjællandske Jernbaneselskab til at bygge en saadan Bane. Det forekommer mig dog at være et Skridt af en ganske overordentlig betænkelig Natur, om man paa rent privatretlige Forhold som disse vil kaste Tanken om Jernbaneanlæg ud og dernæst sige: Vi have et saadant Baaud paa en privat Institution, at vi nok haabe, at vi skulle holde den til at bringe vor Tanke til Udførelse og give de fornødne Midler til at sætte den i Værk. Jeg kan ikke negte, at man vel ad forskjellige Veie har søgt at udøve noget Tryk paa det sjællandske Jernbaneselskab; men endnu har jeg dog ikke set, at det er kommet dertil, at man uden videre vil sige til Selskabet: Hvis I ville bygge en Bane, som vi iøvrigt anse for forstandig og nyttig, saa skulle I ogsaa bygge en anden, det ville vi tvinge eder til. Jeg gad vidst, om man her vilde finde det rigtigt, at der til Randers-Grenaa Selskabet sagdes, da man gav det den sidste Understøttelse: Nu bygge I en Bane fra Nyom til Aarhus, ellers faae I ikke Lov til at bygge den anden Bane — som man iøvrigt har anset for en forstandig og god Bane. I det man griber ind i Privates Pengeforhold — hvad enten det nu er en juridisk eller anden Person — bevæger man